

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.855 van 23 maart 2009
in de zaak X / IIde kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. LASEURE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn.

Op 28 januari 2008 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 18 februari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 14 februari 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 14 maart 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 8783 de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 18 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Tegen voormelde beslissing van 29 april 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 juni 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 11 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing ten aanzien van verzoeker houdende de niet in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Overwegende dat de betrokkene op 26 januari 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 29 januari 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 februari 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 maart 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de 27 juni 2008 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de dood van een vriend van hem en hiervoor het overlijdensattest en het begrafenisprogramma voor deze persoon naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel aangeeft dat deze persoon is overleden, dat er nergens een oorzakelijk verband met de motieven van de betrokkene is, dat de dood van deze persoon dan ook geen betrekking heeft op de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte, een rijbewijs en een identiteitskaart naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene de identiteitskaart en de geboorteakte reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat hij het rijbewijs reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een lidkaart van SCNC naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze dateert van 14/04/2006, dat de betrokkene ze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene twee attesten van SCNC naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat ze dateren van 20 februari 2008, dat de betrokkene deze attesten of dergelijke attesten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat de betrokkene een aanhoudingsbevel van de procureur uit Kumba naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds een aanhoudingsbevel van de procureur uit Kumba naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 maart 2008. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.
(...)"*

2. Ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker stelt in zijn repliekmemorie te volharden in zijn vordering tot schorsing en zijn beroep tot nietigverklaring.

Artikel 39/82, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat behoudens in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld, wat te dezen niet gebeurd is.

De vordering tot schorsing wordt enkel vermeld in de repliekmemorie, waardoor de vordering tot schorsing, gelet op het voorafgaande, onontvankelijk is.

2.2. Verzoeker geeft in zijn repliekmemorie te kennen dat de huidige procedure zonder belang is, daar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op datum van 7 juli 2008 ontvankelijk werd verklaard. Echter geeft de advocaat van verzoeker ter terechtzitting aan dat het vermelde in de repliekmemorie een vergissing betreft en stelt de advocaat dat verzoeker wel nog degelijk belang heeft bij de onderhavig procedure.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het algemene redelijkheids-, het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, in samenlezing met de schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt in dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De verplichting tot uitdrukkelijke motivering strekt ertoe de overheid te verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In wezen voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht in combinatie met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan.

Uit de eerste asielprocedure blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker niet werd aanvaard en aan hem noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoeker bekritiseert echter de verschillende overwegingen van de bestreden beslissing.

- Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in een eerste overweging opmerkt dat de dood van de vriend van verzoeker, de heer J.A.N. niet van toepassing is op de situatie van

verzoeker. Verzoeker meent dat niets minder waar is, daar de heer J.A.N. de persoon is die om dezelfde redenen als verzoeker zijn land onmiddellijk diende te ontvluchten. Hij voert aan dat voornoemde heer samen met hem uit Kameroen vluchtte na de oproer die ontstaan was na een georganiseerde 'rally'. Verzoeker vervolgt dat de asielaanvraag van de heer J.A.N. om dezelfde redenen als zijn asielaanvraag ongegrond verklaard werd, waarna de heer J.A.N. gerepatriëerd werd alsook dat, onmiddellijk bij zijn aankomst in zijn thuisland, de heer J.A.N. werd gearresteerd. Verzoeker is van mening dat hetzelfde lot dan ook hem onvermijdelijk te wachten staat bij een repatriëring. Verzoeker merkt voor alle duidelijkheid op dat hij op dit moment nog steeds in het Rijk aanwezig is, op basis van een procedure die hangende is omtrent een verblijfsmachtiging om medische redenen.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent wat volgt:

"Overwegende dat de betrokkene ingaat op de dood van een vriend van hem en hiervoor het overlijdensattest en het begrafenisprogramma voor deze persoon naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel aangeeft dat deze persoon is overleden, dat er nergens een oorzakelijk verband met de motieven van de betrokkene is, dat de dood van deze persoon dan ook geen betrekking heeft op de betrokkene"

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn tweede asielaanvraag van 30 juni 2008 aangaande zijn vriend J.A.N. het volgende verklaarde:

"Ik kwam hier de eerste keer samen met mijn vriend A.J.N. (...). Hij kreeg een negatieve beslissing en werd hier op 28/03/2008 gerepatriëerd. Hij arriveerde in Kameroen op 29/03/2008. Onmiddellijk na zijn aankomst op de luchthaven in Kameroen werd hij opgepakt en daar bij hebben ze hem geslagen. Dit terwijl hij nog gewond was van voor we naar België kwamen (zie eerste interview). J.(...) werd naar de New-Bell-gevangenis in Douala gebracht.

Daar werd hij vastgehouden tot ze hem naar het hooggerechtshof te Bangem wouden brengen. Onderweg bloedde hij zo hard dat ze onderweg in het District Hospital in Tombel moesten stoppen. Daar overleed hij op 20/05/2008.

(...)

In de tweede envelop zaten (...), het begrafenisprogramma van mijn vriend A.J.N. (...) en de kopie van zijn overlijdensakte.

Ik kan niet terugkeren want ik vrees dat mij nog ergere dingen te wachten staan dan wat mijn vriend A.J.N. (...) overkwam. Hij was enkel lid van SCNC en ik was een public relation officer of publicity secretary.(...)"

De Raad merkt op dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat er geen oorzakelijk verband met de motieven van verzoeker is, nu verzoeker zich in zijn tweede asielaanvraag beperkt tot een aantal beweringen zonder hiervan enig bewijs aan te brengen. De enige documenten die verzoeker aanbrengt zijn een kopie van de overlijdensakte van zijn vriend en het begrafenisprogramma. Deze documenten zeggen niets over de wijze waarop zijn vriend is overleden of de doodsoorzaak. De uitleg die verzoeker nog toevoegt in zijn verzoekschrift aangaande zijn situatie en die van zijn vriend, kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten daar de overheid enkel rekening dient te houden met de elementen die haar bekend zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

- Verzoeker stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar tweede overweging stelt dat verzoeker nu zijn geboorteakte, zijn identiteitskaart en zijn rijbewijs voorlegt, waarbij zij opmerkt dat verzoeker deze eerste twee documenten reeds zou voorgelegd hebben tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag en hij reeds de kans had gehad eveneens zijn rijbewijs voor te leggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker meent dat dit niet strookt met de realiteit. Verzoeker stelt dat hij bij de behandeling van de eerste asielaanvraag nog niet in het bezit was van alle documenten omtrent zijn identiteit. Hij beweert enkel in het bezit te zijn geweest van zijn geboorteakte en zijn lidmaatschapskaart van de SCNC/SCYL, doch niet van zijn identiteitskaart of rijbewijs.

Verzoeker wijst op wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen statueerde in haar arrest namelijk, '*...dat niettegenstaande dit een essentieel element is in iedere procedure, verzoeker geen*

begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit..." Verzoeker herhaalt dat hij slechts nadat de eerste asielaanvraagprocedure volledig definitief was, zijn identiteitskaart en rijbewijs kon ontvangen uit zijn thuisland. Verzoeker voegt er aan toe dat zelfs toen hij de procedure voor een verblijfsmachtiging om medische redenen indiende, hij nog niet in het bezit was van die documenten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag wel degelijk zijn identiteitskaart voorlegde aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zodat verzoekers kritiek dienaangaande feitelijke grondslag mist. Wat betreft het rijbewijs stelt de bestreden beslissing niet dat verzoeker dit document reeds had neergelegd, doch dat verzoeker zijn rijbewijs reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Uit verzoekers verklaringen kan geenszins afgeleid worden waarom hij zijn rijbewijs niet eerder, dus voor de definitieve afhandeling van zijn eerste asielaanvraag, kon neerleggen en bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat de beslissing kennelijk onredelijk is.

- Verzoeker vervolgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar derde overweging stelt dat hij nu een lidmaatschapskaart van SCNC zou voorleggen die dateert van 14 juni 2006, doch dat hij reeds de mogelijkheid had deze voor te leggen in zijn eerste asielprocedure. Verzoeker merkt op dat desbetreffende lidmaatschapskaart wel degelijk reeds werd voorgelegd bij de behandeling van de eerste asielprocedure.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een lidmaatschapskaart overmaakte van de SCYL en geenszins een lidmaatschapskaart van de SCNC die dateert van 14 juni 2006, zodat de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag, op kennelijk redelijke wijze kon motiveren dat: *'de betrokkene een lidkaart van SCNC naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze dateert van 14/04/2006, dat de betrokkene ze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.'*

- Verzoeker geeft verder aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar vierde overweging opwerpt dat verzoeker twee attesten van de SCNC voorlegt die dateren van 20 februari 2008, doch eveneens reeds de kans had deze voor te leggen bij de behandeling van de eerste asielaanvraag. Opnieuw merkt verzoeker op dat deze attesten reeds werden voorgelegd bij de eerste asielprocedure.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins de twee attesten van de SCNC voorlegt die dateren van 20 februari 2008. Ook dient vastgesteld te worden dat verzoeker ter gelegenheid van zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake zijn eerste asielprocedure enkel faxkopieën voorlegde, waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat geen waarde kan gehecht worden aan kopieën daar deze gemakkelijk te vervalsen zijn. Aldus kon de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk redelijke wijze motiveren dat: *'de betrokkene twee attesten van SCNC naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat ze dateren van 20 februari 2008, dat de betrokkene deze attesten of dergelijke attesten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben.'*

Bovendien dient vastgesteld te worden dat verzoeker met zijn kritiek het determinerend motief, namelijk dat hij geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren brengt, niet weerlegt, nu hij zelf aangeeft dat hij de voornoemde stukken reeds heeft voorgelegd bij de eerste asielprocedure.

- Verzoeker vervolgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar vijfde overweging aanhaalt dat hij een aanhoudingsbevel voorlegt van de procureur uit Kumba en dat hij dat ook reeds deed tijdens de eerste asielprocedure en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de

asielaanvraag desondanks negatief afsloot. Verzoeker werpt op dat het herhaald voorleggen van de opeenvolgende aanhoudingsbevelen enkel en alleen aantoonde dat er tot op vandaag een arrestatiebevel 'op zijn hoofd kleeft': ten overvloede bewijst dit dat zijn vluchtrelaas tot op vandaag bewaarheid wordt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de redenering dat opeenvolgende aanhoudingsbevelen zouden aantonen dat tot op vandaag er een arrestatiebevel 'op zijn hoofd kleeft' volgen, doch stelt de Raad vast dat voorgaande kritiek niets afdoet aan de wettigheid van de bestreden beslissing nu de gemachtigde van de minister terecht oordeelde dat verzoeker reeds een aanhoudingsbevel van de procureur uit Kumba naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag en dat vernoemde aanvraag desondanks negatief werd afgesloten. Dat aldus reeds geoordeeld werd over de inhoud van het aanhoudingsbevel, doch dat de asielaanvraag negatief beoordeeld werd, zodat het nu voorgelegde herhaalde aanhoudingsbevel geen nieuw element kan uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker nog stelt dat het herhaald aanhoudingsbevel bewijst dat zijn vluchtrelaas tot op vandaag bewaarheid wordt, wijst de Raad er opnieuw op dat de inhoud van het aanhoudingsbevel werd beoordeeld, doch dat de eerste asielaanvraag negatief afgesloten werd.

Concluderend stelt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook –ten onrechte– besluit dat hij geen nieuwe gegevens aanbrengt die ernstige aanwijzingen zou inhouden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft aan dat hij wel degelijk nieuwe stukken en informatie naar voren brengt, dat de nieuwe stukken, welke nog niet eerder in zijn bezit konden zijn wegens de bemoeilijkte situatie in zijn thuisland/stad en dan ook onmogelijk eerder konden worden voorgelegd tijdens de eerste asielprocedure, zijn identiteitskaart en zijn rijbewijs betreffen.

Verzoeker poneert dat hij daarnaast het verschrikkelijke nieuws omtrent zijn overleden vriend diende mee te geven, dat de heer J.A.N. diegene is met wie verzoeker zijn noodgedwongen vlucht uit Kameroen onderging, dat ondertussen deze vriend werd gerepatriëerd en bij zijn aankomst in het thuisland onmiddellijk werd gearresteerd en opgesloten, dat verzoeker nogmaals het arrestatiebevel voorlegt en de overlijdensakte van zijn vriend.

Verzoeker is dan ook van mening dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken gestoeld is op onterechte overwegingen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook het redelijkheids-, evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en eveneens het motiveringsbeginsel schendt waar zij de tweede asielaanvraag weigert in overweging te nemen op basis van haar aangehaalde overwegingen. Dat uit de verklaringen en de nieuw aangebrachte stukken en informatie blijkt dat het vluchtrelaas correct is en dat er in zijn hoofde weldegelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolgingen op grond van politieke overwegingen.

Zoals reeds gebleken is uit voorgaande bespreking is de gemachtigde van de minister terecht tot het besluit gekomen dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag geen stukken of informatie naar voren heeft gebracht die nieuwe elementen kunnen uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aangaande zijn identiteitskaart werd reeds uitgelegd dat deze wel degelijk werd voorgelegd ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag, zodat verzoekers kritiek dienaangaande feitelijke grondslag mist en aangaande zijn rijbewijs motiveerde de gemachtigde van de minister terecht dat *'hij het rijbewijs reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag'*. Gezien verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag niet aangaf waarom hij zijn rijbewijs niet kon voorleggen ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag, kon de gemachtigde van de minister, zoals reeds gesteld, terecht beslissen dat hij het rijbewijs reeds naar voren had kunnen brengen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Verzoekers uitleg omtrent de onmogelijkheid het rijbewijs eerder naar voren te brengen gegeven in zijn inleidend

verzoekschrift kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Aangaande verzoekers argumentatie met betrekking tot zijn overleden vriend, wijst de Raad op wat dienaangaande reeds uiteengezet werd.

De verwerende partij is op grond van de stukken van het administratief dossier, correct en op kennelijk redelijke wijze tot het besluit gekomen dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen naar voren heeft gebracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel, noch van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Waar verzoeker meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenfinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967.

Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken die zijn tweede asielaanvraag niet in overweging neemt en voor hem op die manier de status van vluchteling niet langer mogelijk maakt, de bovenvermelde artikelen schendt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dient er eveneens op te worden gewezen dat een toetsing van de aangebrachte gegevens aan deze bepalingen slechts vereist is voor zover nieuwe gegevens aangebracht werden, quod non. Verder dient er op gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde (RvS 27 september 2007, nr. 175.106), waardoor deze bepalingen hoe dan ook niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.